

ὅτι διὰ τῶν ἀμέτρων πυροβολισμῶν καὶ θορύβων ἐφυγάδευσεν ἀπὸ τοῦ θεάτρου σηῆνος ὄλον φιλησύχων μυῶν, οἵτινες πρὸ πολλοῦ εἶχον ἐγκατασταθῆ οἰκογενειακῶς ἐν αὐτῷ.

* *

Ἐκτὸς τούτων νομίζω οὐδ' ἔχομεν ἄλλο τι νὰ εἴπωμεν. Μόνον ἄναγκάσωμεν δυνάμεθα ἀπὸ τοῦ νῦν ὡς δείγματα προοδου καὶ γεγονότα ἅμα, ἅτινα θὰ ποικίλωσι πῶς τὴν μονοτονίαν τοῦ ἀθηναϊκοῦ βίου, τὰς δύο προκηρυχθεῖσας ἐλθέσεις, τὴν ἔλθεσιν ἀνθέων καὶ φυτῶν, ὑπὸ τοῦ συλλόγου *Παργασοῦ* διὰ τὴν 23 Ἀπριλίου καὶ τὴν ἱστορικὴν ἔλθεσιν ἀντικειμένων ἀναφερομένων εἰς τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα τοῦ 1821, ἣν ὀργανίζουσιν ἐν συνεργασίᾳ ἡ Ἱστορικὴ καὶ Ἐθνολογικὴ εἰταιρία καὶ ὁ σύλλογος *Παργασός*.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τῆς ἠρωϊκῆς ἐκείνης ἐποχῆς, ἃς μὴ λησμονήσωμεν ὅτι καὶ ὁ παρελθὼν μὴν ἐκήδευσε δύο ἐκ τῶν εὐαριθμῶν λειψάνων τῆς Ἐπικραστίας, δύο γέροντας στρατηγούς· τὸν Ἀντώνιον Γεωργαντιᾶν καὶ τὸν Τριαντάφυλλον Λαζαρέτον, ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ὁποίων ὀφείλομεν νὰ καταθέσωμεν τὴν δάφνην τῆς τιμῆς.

* *

Καὶ λοιπὸν κατὰ τοὺς ἀπαραβάτους τῆς φύσεως νόμους ὁ μὲν Ἰανουάριος ἀπῆλθεν, ἵνα ἐπιστρέψῃ μετὰ ἑνδεκα μῆνας πάλιν, ἀκούεται δὲ ἤδη κρουομένη ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἡ βακτηρία τοῦ χωλοῦ Φεβρουαρίου, τοῦ ἀναπήρου ἀλλὰ ζωηροῦ τούτου γέροντος, ὅστις προσέρχεται ἐνδεδυμένος ὡς γελωτοποιὸς, ἔστεμμένος μὲ ἀνθη ἀμυγδαλῆς καὶ σύρον ἀπὸ τοῦ βραχίονος, περικαλλῆ καὶ προσωπιδοφόρον κόρην, τὴν τρελλὴν Ἀπόκρεων.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σέριδαν, ὁ Ἀγγλος ποιητής, εἶχεν ἀσθενῆσαι βαρῶς ἕνεκα τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀκρασίας καὶ ἀκολασίας. Ἐπὶ τούτῳ προσκληθεὶς ὁ ἰατρός Ἐθερδεν διέγραψεν αὐτῷ αὐστηρὰν ἐγκράτειαν καὶ ἀποχὴν ἀπὸ παντός. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπανερχεται ὁ ἰατρός καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἔάν ἠκολούθησε τὴν διαταγὴν αὐτοῦ. Ἀπάντησις καταφατικὴ.

— Εὖγε, λέγει τότε ὁ ἰατρός, εἶνε τὸ μόνον μέσον δι' οὗ θὰ κατορθώσης νὰ ζήσης ἔτι μακρὰς ἡμέρας.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς, ἀπήντησεν ὁ Σέριδαν, διότι μακροτέρας ἡμέρας ἀπὸ τὰς τρεῖς τελευταίας δὲν ἐνθυμούμικι νὰ ἐπέρασα εἰς ὄλην μου τὴν ζωὴν.

Ἄνεκδοτον ποίημα

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ἀνεκδοτον ποίημα τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ Ἀριστοτέλους Βαλλωρίτου. Τὸ ποίημα, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, εἶνε παλαιότατον, ἐκ τῶν πρώτων βεβαίως τοῦ ποιητοῦ, γραστὲν ἐν Πίζῃ τῇ 6 Δεκεμβρίου 1846, ἐπὶ τοῦ λευκόματου· τοῦ νῦν ἐν ἠερικῶν κ. Στεφ. Πιέρρου, φίλου τοῦ Βαλλωρίτου, μεθ' οὗ καὶ συνδιέτριβε τότε ἐν Πίζῃ ἀνεκοινώθη δ' ἦν ἐν εὐμενῶς ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπολογαγοῦ τοῦ μηχανικοῦ κ. Βίνκωρος Ι. Δούσμανη, εἰς ὃν παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ κατόχου τοῦ λευκόματου. Εἶνε δ' ἄξιον λόγου διότι δεικνύει ἡμῖν τὸν Βαλλωρίτην εἰς τὰ πρώτα βήματα τοῦ ποιητικοῦ του σταδίου, καὶ πρὸς τούτους ὡς γλωσσικὸν μνημεῖον, ἐξ οὗ βλέπομεν πῶς οὐ οὐσιασθῶς διάφορος ἦτο ὁ χαρακτήρ τῆς γλώσσης ἐν ἣ ἤρρισε γράφων ὁ ποιητής, ἐκείνου ὃν κατόπιν παρεδέχθη μετὰ ἐνδOLEXῆ μελέτην τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων.

A Pise le 6 Decembre 1846.

Εἰς τὰς ἐρήμους τὰς ξηρὰς, ἴς τὴν μαύρην Ἀραβίαν
 Ὅταν σφυρίζῃ τὸ Σιμόν μὲ λύσαν, μὲ μανίαν,
 Οἱ διψασμένοι Ἀραβες πηγαίνου νὰ κολήσου
 Εἰς τὸν φοινίκου τὴν σκιάν. — Ὡς τὰ νύματα τὰ κρῦα
 Τὰ διψασμένα χεῖλη των τρέχουσι νὰ δροσίσου
 Κ' ἐνῶ ἀκούν ἀπὸ μακρὰν τὰ ἄγρια θύρια
 Βρυεῖς νὰ πέμπου μνηκρόν, ὡς σάλπιγγας θανάτων
 Ἡσυχοὶ καὶ ἀτάραχοι, σχεδὸν ἀπηυδισμένοι
 Ἐκεῖ ἀπλύνου ἴς τὴν σκιάν τὰ μαύρα σώματά των. —
 Ὁ ἄνεμος ἐπάνω των σφυρίζων διαβαίνει
 Φέρων μαζί του θύρουθον καὶ μνηκροὺς λεόντων.
 Εἰς τὴν σκιάν τοῦ φοίνικος οἱ Ἀραβες κυττάζου
 Τὴν τριχυμίαν ποῦ περᾶ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των
 Καὶ ἠπλωμένοι κατὰ γῆς, κοιμῶνται, ἡσυχάζου. —
 Ὁ Ἀραβὸς πλανώμενος ἴς τὴν ἐρημον ποῦν ἔχει
 Ὡς τὸν κόσμον ἄλλον φίλον του, παρὰ τινὰ στελέχη;
 Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐγὼ! — Τῆς θολερᾶς ζωῆς μου
 Τὰ ἀφρισμένα κύματα μ' ἔρριψαν μὲ μανίαν
 Μακρὰν ἀπὸ τὰ χῶματα τῆς γῆς τῆς πατρικῆς μου.
 Μὲ ἔρριψαν εἰς τὴν νεκρὰν καὶ δούλην Ἰταλίαν.

Ἀλλὰ ἐδῶ, ὦ εὐτυχής! ἐνῶ ἀηλιπισμένος
 Εἰς τοὺς σκληροὺς μου στοχασμοὺς ἦμην παρητημένος,
 Ἐνῶ ἀκόμη ἤκουα τοὺς λαίλαπας νὰ τρίβου
 βαθεῖας μέσ' ἴς τὰ σπλάγγνα μου καὶ νὰ μοῦ τὰ φλογίζου,
 Ἀπῆντησα, ὦ φίλε μου, ὡς Ἀραβὸς τῆς ἐρήμου,
 Ἐν δένδρον νέον, γλοῖραν, ἴς τὸν δρόμον μου ν' αὐξάνη.
 Ἐκεῖ εὐρήκ' ἀνάπαυσιν ἡ ἔρημος ζωὴ μου
 Εἴθ' ὁ χειμὼν τὰ φύλλα του ποτὲ νὰ μὴ μαράνη! —
 Αὐτὸ τὸ δένδρον εἶσαι σὺ. Ἐλθε ποτὲ καμμία
 Νὰ μὴ φύσῃ ἐπάνω του ἄσπλαγγνος τριχυμία! —
 Ὁ Ἀραβὸς πλανώμενος ποῦ πλέον θέλει θέσει
 Τὴν ἐρημίον του κεφαλὴν ἐὰν τὸ δένδρον πέσῃ;

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΗΣ.

Α ΛΗΘΕΙΑΙ

Ὅμοιάζει τὸ φῶς τῆς φιλίας πρὸς τὸ φῶς τῶν πυρῶν: Τοσούτῳ λαμπρότερον φαίνεται ἡμῖν ὅσῳ πυκνότερον εἶνε τὸ περι ἡμᾶς σκότος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὸ ἐπόμενον συγκινητικὸν γεγονός, ἐν Πειραιεῖ πρὸ τινῶν ἡμερῶν συμβάν:

«Μικρὰ παιδίσκη, δεκαέτις μόλις, ἐνῶ ἦν—